

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΞΑΦΝΑ, συνέχισε ο Μαριγιάν, το βλέμμα της βασιλίσσας της Ναβάρρας έπεσε με μία έκφραση φρίκης στο τζάκι και στο τέλος κατέληφθη από βίαιους σπασμούς. Το μοιραίο προσέγγισε άμειλκτο, αλλά το βλέμμα της έτοιμθανάτης φαινόταν πάντα καρφωμένο στο ίδιο μέρος, σαν να ζητούσε κάτι. Μπορείς εσύ, Παρνταγιάν, να μου πεις τί πράγμα γύρευε σπιν κλείσει τα μάτια της ή δυστυχισμένη βασίλισσά μου;

Κι' ο Μαριγιάν, χωρίς να περιμένη απάντησι από τον Παρνταγιάν, άνοιξε ένα γιουλάτι και πήρε από κει ένα καλαθάκι καμωμένο με απαράμλλη τέχνη και κομψότητα.

— Αυτό το καλλιτέχνημα, είπε, μου δόθηκε από ένα σπατο πρόσωπο. Έγώ, παίρνοντας το, το εμπιστευθήκα στην 'Ιωάννα ντ' Άλμπρετ. Άναμφιδόλως ή δυστυχισμένη βασίλισσα φώναξε σ' αυτό τα χειρόκρια της.

— Όποτε, ρώτησε με ήρεμο τόνο ο Παρνταγιάν, το καλαθάκι αυτό σου το χάρισε ή βασίλισσά σου;

— Ναι, άποκρίθηκε ο Μαριγιάν άνατριχιάζοντας.

Οι δύο άνδρες κιντήσαν ό ένας τον άλλον με άνησυχία. 'Ο Μαριγιάν έξακολούθησε να τρέμει και να κρατή το καλαθάκι στα χέρια του.

Έξαφνα, μία τρομερή σκέψι τον έκαμε να φωνάξει με λύσσα:

— Θάχωνα όλο μου το αίμα για να μάθω την αλήθεια! Άλλά θάταν φοιχτό ένα τέτοιο πράγμα... Φοιχτό!...

— Φίλε μου, του είπε ο Παρνταγιάν. Έχεις δίκιο. θάταν φοιχτό... Άς αλλάξουμε λοιπόν κουνέντα...

Ο Παρνταγιάν είχε καταλάβει πλέον τα πάντα. 'Ο δυστυχής Μαριγιάν είχε συντείνει στο θάνατο της βασιλίσσας της Ναβάρρας χωρίς να το θέλει, χωρίς να το ξέρει, δυνώντας της το δηλητηριασμένο καλαθάκι της βασιλίσσας των Μεδίκων.

Ο κόμης έβαλε ξανά το καλάθι στη θέσι του και κλείδωσε το ντουλάπι.

— Το καλύτερο που έχεις να κάνεις, τον έσυμβούλεψε τώρα ο Ιπότης, είναι να μην ξαναγγίξεις αυτό το δώρο που θά σου θυμίζει άλλωστε τον θάνατο της ευεργέτιδός σου...

Ο Μαριγιάν δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

— Έλεγες λοιπόν πρός όλίγου, έξακολούθησε ο Παρνταγιάν, ότι αύριο θά γίνουν οι γάμοι σου;

— Ναι, αύριο τά μεσάνυχτα, στην εκκλησία του Άγιου Γερμανού. Μην ξεχνάς όμως πως είσαι ό μόνος που τó ξέρεις...

— Και θά μου επιτρέψεις να παρευρεθώ στην τελετή;

— Η ευτυχία μου δεν θά ήταν όλοκληρωτική, αν έλειπες εσύ από την εκκλησία...

— Ποιάν ώρα θά πās εκεί;

— Έλα σίς έντεκα στη μικρή πόρτα του περιβόλου της μονής, αλλά σέ παρακαλώ να είσαι μόνος σου...

— Πολύ καλά!

Στο μεταξύ ο Ιπότης σκεφτότανε να πάη εκεί μαζί με μερικούς φίλους του, από φόβο μήπως ή Αικατερίνη έτοιμαζε καμιά παγίδα στο γυίο της.

— Έπειδή τώρα δεν έχω καμιά δουλειά, έξακολούθησε ο Μαριγιάν, πάμε να γευματίσουμε και να περάσουμε μαζί τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας.

— Πολύ ευχαρίστας, άποκρίθηκε ο Παρνταγιάν, χαρούμενος που δεν θά χωριζόταν από τον φίλο του.

Στο δρόμο ο Παρνταγιάν δεν κρατήθηκε και φανέρωσε στο σύντροφό του την άνησυχία που τον έβασάνιζε για την πολήμερη άπουσία του πατέρα του από το μέγαρο Μονμωρανσύ.

Έν τούτοις, πρόσθεσε, γνώριζε ότι ό πατέρας του ήταν άνθρωπος ινωλωμένος κι' έλπιζε να τον ίδη γρήγορα να γυρίει σόος και άδολαβής από καμιά μυστηριώδη έκστρατεία του.

Άλλά καθώς προχωρούσαν συνομιλώντας, παρατήρησαν μπρός στην πόρτα του γνωστού μας μοναστηριού τόν θανάτων μία θορυβώδη συνάθροιση πολιτών και άκουσαν άμέσως μία τραχεία φωνή:

— Να δυό άπ' αυτούς τούς καταραμένους άρετικούς! Σκοτώστε τους!...

Ο Παρνταγιάν γυρίζοντας άναγνώρισε τόν Μωρεβέρ, ένθ ό ζήλος όλόγουρα μούγκριζε:

— Θάνατος στους Ουγενότους! Θάνατος στους άρετικούς!...

Οι δυό φίλοι περιγκλώθηκαν άμέσως από παντού και δεν μπορούσαν να ξεφουλίχουν. 'Ο συνωτισμός ήταν τρομερός.

— Σκοτώστε τους, σκοτώστε τους! φώναζε ο Μωρεβέρ.

Οι δυό φίλοι ώρμησαν σέ μία γωνιά και άχνωθήκαν εκεί με τόν σκοπό να άμυνθούν έναντίον τών άνταπάλων των.

Έντομεταξύ ό Μωρεβέρ προχωρούσε κατεπάνω τους, έχοντας μαζί του διαφόρους Ιππότες, μεταξύ τών οποίων ό Παρνταγιάν άναγνώρισε άνθρώπους που διατελούσαν στην ύπηρεσία της Αικατερίνης.

Την ίδια στιγμή το πλήθος ξαναχώνιζε άπάνω στους δυό φίλους και τούς χώρισε. 'Ο Μαριγιάν έπεχειρήσαν να ένωδι και πάλιν με τόν Παρνταγιάν, συνέληφθη όμως άμέσως από τούς άνθρώπους του Μωρεβέρ και ώδηγήθηκε στο μοναστήρι διά της βίας. Μά κι' ό Παρνταγιάν, πριν προφτάσει να τραβήξει το ξίφος του, συνέληφθη από πενήντα τούλάχιστο χέρια και άφωλίστηκε. Το ξίφος του γίνηκε κομμάτια και τά ρούχα του μεταβλήθηκαν σέ κοινέλια.

Ο Ιπότης προσπάθησε να βγάλει ένα έγχειρίδιο, αλλά ό Μωρεβέρ του τó άρπαξε με ταχύτητα αλόουρον. Κοιματιασμένος και καταματωμένος τότε, άφέθηκε στη διάθεση τών άνταπάλων του.

— Φέστε σχοινιά όσο μπορείτε πιο πολλά! φώναζε γεμάτος άγρια χαρά ό Μωρεβέρ.

Μετά δυό λεπτά ό Παρνταγιάν είχε δεθεί δυνατά και μεταφέρθηκε στο μοναστήρι. 'Ο Μωρεβέρ μπήκε έπίσης μέσα, μίλησε κρυφά με τόν ήγούμενο και κατόπιν έπήγε να ίδη τόν Μαριγιάν.

— Κύριε, του είπε μπαίνοντας στο κελιά όπου τόν είχαν κλείσει, είστε έλεύθερος. Πάρτε και τó ξίφος σας!...

Ο Μαριγιάν, άκούγοντας αυτή την είδησι, δεν έδειξε ούτε χαρά, ούτε έκπληξη.

— Κύριε Μωρεβέρ, απάντησε ξερά, έλπιζω να συναντηθούμε και πάλι υπό ευνοϊκότερες συνθήκες, δηλαδή σέ μία περίπτωση που δεν θάχαιτε γύρω σας είκοσι κατασκόπους για να έπιτεθίτε έναντίον δύο άτόμων.

— Είμαι πρόθυμος να συναντηθώ με όποιον θέλετε, άποκρίθηκε ό Μωρεβέρ με ψυχραιμία.

— Μεθαύριο τó πρωί;

— Έστω!

— Έδώ κοντά;

— Η έκλογή του τόπου και της ώρας άνήκει σέ μένα, παρατήρησε ό Μωρεβέρ. Έπιτρέψατέ μου όμως να σας ρωτήσω τί λόγο έχει αυτή ή πρόκλησις εκ μέρους σας, τί στιγμή που έγώ σας σώζω τή ζωή;

— Έσείς μου σώζετε τή ζωή; φώναζε ό Μαριγιάν, αλλά με τέτοιο περιφρονητικό ύφος, ώστε ό Μωρεβέρ έγινε κάτωχρος άπ' το θυμό του.

— Άναμφιδόλως, άποκρίθηκε ό τελευταίος. Έφτασα μπρός στο μοναστήρι άκριβώς όταν το πλήθος είχε ματιάσει κι' ήταν έτοιμο να σας κοιματίσει. Σας πήραμε λοιπόν στη μέση έγώ και οι φίλοι μου και σας φέρομε εδώ.

— Άν δεν έντύχαινα κοντά σας αυτή την ώρα, βάσατε νεκρός...

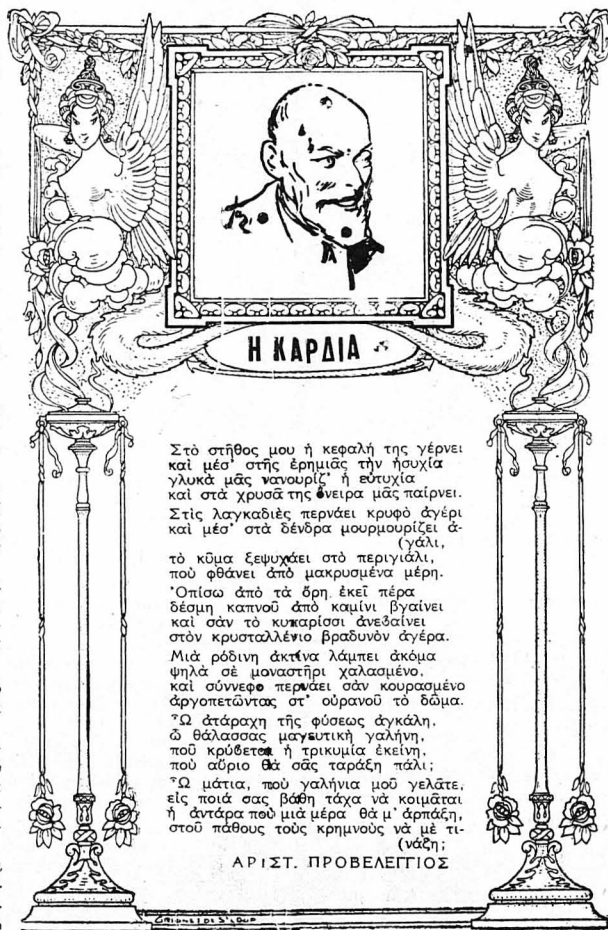
— Αυτή ή καλωσύνη σας με παραξενεύει, γιατί έγώ δεν είμαι φίλος σας...

— Και χρειαζόταν ναστε φίλος μου για να σας σώσω από τά νύχια έκείνων τών δαμονιωμένων; Έπειτα, με τó να σας γλυτώσω τή ζωή, ύπολόγιζα και τί χαρά που θά προσένουσα στη βασίλισσα. Έχω την ύψηλή τιμή, ξέρετε, να συγκαταλέγωμαι μεταξύ τών έμπιστων φίλων της.

Και μου είπε ή ίδια ότι σας γνωρίζει, σας έκτιμά και σας αγαπά, έπειδή είστε τέλειος Ιπότης...

— Η βασιλομήτωρ σας είπε αυτά τά λόγια για μένα; ρώτησε ό Μαριγιάν με συγκίνηση.

— Έπαναλαμβάνω ακριβώς όσα ά-

Στο στήθος μου ή κεφαλή της γέρνει και μέσ' αυτής έρημιάς την ησυχία γλυκά μάς ναουριζέ' ή ετυχία και σ'α χρυσά της όνειρα μάς παίρνει.

Στις λαγκαδιές περνάει κρυφά αγέρι και μέσ' σ'α δένδρα μουμουρίζει ά-

(γάλι, τó κύμα ξεψυχάει στο περιγιάλι, που φθάνει από μακρυμένα μέρη.

Όπ'όσω από τά όρη, εκεί πέρα δέσμη καπνού από καμίνι βγαίνει και σαν τó κυκαρίσι άνεβαίνει στον κρυσταλλένιο βραδυών άγέρα.

Μιά ρόδινη άκτίνα λάμπει ακόμα ψηλά σέ μοναστήρι χαλασμένο, και σύννεφο περνάει σαν κουρασμένο άργυροπεντώντας σ' τó ουρανό τó δόμα.

Ω άτάραχη τής φύσεως άγκάλη, ό θάλασσας μαγνητική γαλήνη, που κρύβεται ή τρικυμία εκείνη, που αύριο θά σας ταραξεί πάλι;

Ω μάτια, που γαλήνια μου γελάτε, εις ποιά σας βάθη τάχα να κοιμάται ή άντάρτα που μία μέρα θά μ' άρπάξει, σ'όυ πάθους τούς κρημνούς να με τι-

(νάξει;)

ΑΡΙΣΤ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ